

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 195. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346605081872/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

var Zoologi eller Botanik -- -- »Her er det,« brød Hellem pludselig af, midt i sin Udvikling, og stod, til Karls Overraskelse, stille udenfor Porten til Hjørnesteedet mellem Nørrevold og Teglgårdstræde.

»Er det virkelig her -- det var da mærkeligt!«

»Ja, han boer deroppe paa første Sæl. Er De kjendt her i Stedet?«

»Nej, sletikke -- men naar jeg kommer fra Nørresøgade, saa -- ah -- har min Vej altid delt sig her.«

»Hvad vil det sige?«

»Ikke andet,« sagde Karl og kunde ikke hindre en let Rødem, »end at her er jeg altid gaaet videre enten ad Teglgårdstræde eller ad Nørrevoldgade.«

»Jamen kjereste Wintrup! det er jo ogsaa de eneste to optænkelige Muligheder, naar De ikke vil løbe Panden lige mod Murene,« -- Hellem lo og hev og hvislede, som han helt skulde blive borte i det, -- og førte saa Karl op til Doktoren.

En Eftermiddag i Begyndelsen af Oktobet var Karl fra Kongens Nytorv gaaet ned til sin Skrædder i Dronningens Tværgade. Skrædderen havde bestemt lovet at rette de paaankede Fejl, »saaat Herren for Fremtiden ingen Sjenangse skulde have af Frakken i Ærme-gabene.« Karl stod et Øjeblik udenfor Stedet og saae ned mod Træerne for Enden af Gaden, idet han smilte ad Skrædderens Udtryk -- Han havde for Resten flere Gange tænkt paa, hvad det kunde være for nogle Træer, -- og da han alligevel vilde spadsere noget længere, begav han sig ned imod dem, forat faa det Spørgsmaal klaret.

Da han naaede ud af Dronningens Tværgade, stod han med Ryggen til Husene i en anden Gade, og saae altsaa ikke dem. Men foran sig, paa den modsatte Side af Gaden, havde han en lang, lav Havemur, i hvilken, med regelmæssige Mellemrum, fandtes smaa, grundmurede Udsalgsboder, som han syntes han kjendte saa godt. Uden at han straks forstod hvorfor, begyndte hans Hjerter at banke, og han mærkede pludselig, at han rystede lidt. I næste Øjeblik vidste han, hvor han var. Hans første Tanke var at gaa tilbage ad den Vej, han var kommen, men han blev alligevel staaende. Og, som om det var hændt ham Natten førud, kom han til at huske en Drøm, han havde haft som Barn, om sig selv som Adam, der uforvarende, efter Syndefaldet, var kommen ind i Paradisets Have. Han havde i Angst søgt efter Udgangen og var vaagnet i det samme. -- Nu halvvejs løb han

henad Gaden, forbi Nummer 37, uden at turde se op mod Vinduerne paa første Søl, – og skyndte sig saa ind i Haven ad den store Indgang midtfor. – –

Ak ja, Træerne var jo alle, alle de samme! Kastaniernes og Lønnenes Blade var brune eller lysgule, Lindenes var endnu ikke visnede, – og bag Træernes Krøner hvælvede sig en høj, ligesom hemmelighedsfuldt rødmeende Oktoberhimmel. Han turde ikke blive staaende, men gik ad den lige Vej henimod Gartnerhaven. – Der kom Slottet frem. Dets gyldne Fløje, dets grønne Taarne og Kobberrage skinnede endnu i Solen. – Og herude i Gartneriets lange Bede stod Georgierne i Skygge, Resedaerne udbredte deres kolige Efteraarsduft. – Han stod stille og Iyrkede uvilkaarlig. Der lød kun Raab af nogle legende Børn henne i Retning af Exerccer-Pladsen. – Han befandt sig i Nærheden af en Bænk og vilde sætte sig, men opgav det, han var altfor urolig. – Nu kunde han sletikke see Husene i Kronprinsessegade, saa var der jo ingen Grund til saadan at flygte. Men hvor skulde han være, – hvor skulde han være med sine Tanker? Gaa sin Vej vilde han hellerikke.

Uden at vide, hvorledes han var kommen derhen, stod han og saae paa Broncegruppen af Løven, der æder den faldne Hest. Det var dog underligt, at der Kunstværk kunde være saa gammelt; Løvens Ansigt lignede jo en Middagsgrosserer med Skilning i Panden og velplejet Knebelsbart, – der bed af en stor Dessert-Pære. – Dette saae han ganske tydeligt, og gjorde sig netop disse Tanker derved, – – og i samme Øjeblik vidste han dog, at det var Rebekka Woltersien, den Dame, som kom gaaende ad Gangen henne fra Gartnerhaven. – Han vendte sig om, og hun maatte ikke have kjendt ham, thi det gav et lille Sæt i hende. – Nu gjorde hun en utaalmodig Bevægelse, hævede Hovedet og saae ligesom forpint, irriteret paa ham; saa gik hun hurtigt hen til ham og sagde: »jeg veed naturligvis, at De ikke vilde fornærme mig, jeg veed ogsaa, at De meget stygt kan tænke om mig. Lad saa det være godt, – og være forbi og – – Farvel!»

Hun rakte ham Haanden, idet hun gik videre.

»For bestandig?» sagde han.

»Ja, – det troer jeg vist. Vi er for forskellige.»

»Kjære Rebekka! –»

»Nej, – jeg vil ikke pines af at være forelsket! – – og det er mig en stor Lidelse, alt dette med Dem.»